

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **D. M.**, bytem D. 193/46, O., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2011, č .j. KUOK 20721/2011, sp. zn. KÚOK/124252/2010/ODSH-SD/310, ve věci přestupku,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2011, č.j. KUOK 20721/2011, **s e ruší** a věc **s e** mu **v r a c í** k dalšímu řízení.

II. Žalobci **se** náhrada nákladů **nepřiznává**.

III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hranice ze dne 27. 10. 2010, sp. zn. OD/20245/10-5/Hla/235, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku

proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterého se měl žalobce dopustit tím, že „dne 20. 8. 2010... řídil osobní motorové vozidlo... po předchozím požití alkoholických nápojů, což bylo prokázáno při silniční kontrole dechovou zkouškou přístrojem Dräger s pozitivním výsledkem 0,38 g/kg, 0,30 g/kg, 0,37 g/kg, a 0,31 g/kg. Po řádném poučení se podrobil lékařskému vyšetření s odběrem krve ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem, které stanovilo výslednou hladinu alkoholu v krvi ve výši 0,34 g/kg“. Tímto svým jednáním žalobce porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. Za uvedený přestupek byla uložena žalobci pokuta ve výši 10.000 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců, a paušální náhrada nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

V žalobě uvedl žalobce, že výrok rozhodnutí je nejednoznačný, protože z něj nelze zjistit, jakým množstvím alkoholu byl žalobce skutečně ovlivněn. V rozhodnutí o přestupku správní orgán I. stupně neuvedl srozumitelně a jasně, kterou skutkovou podstatu žalobce naplnil - zda řídil vozidlo po požití alkoholického nápoje anebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou může být pod jeho vlivem. Pokud by žalobce řídil vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje, jednalo by se o vzestupnou tendenci a hladina zjištěná odběrem krve by byla maximem. Dále žalobce namítal, že z výroku není zřejmý přesný obsah alkoholu, kterého v době řízení žalobce dosáhl. Navíc správní orgán nepracoval s žádnou odchylkou, která je stanovena na 0,24 g/kg. Tato skutečnost má zásadní vliv na bodové hodnocení žalobce. Ten zdůrazňuje, že nepopírá, že byl pod vlivem alkoholu v době řízení vozidla, přestupku se dopustil a sankci shledává jako přiměřenou. Současně žalobce nijak nepolemizuje se zásadou nulové tolerance a souhlasí s žalovaným, že při existenci rozboru krve jsou výsledky dechových zkoušek irelevantní. Žalobce však napadá to, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou, jaké množství alkoholu ve skutečnosti měl v krvi. Odběr krve byl žalobci proveden více než hodinu poté, co byl kontrolován hlídkou Policie. Podle odborné literatury vstřebávací fáze piva podle obsahu žaludku činí 60 – 120 minut, takže se žalobce v této fázi mohl nacházet. Tvzení žalovaného, že u něj šlo o fázi eliminační, nemá oporu v zákoně. Uvedení čtyř hodnot ve výroku je podle žalobce nejasné a nesrozumitelné a výrok neodpovídá požadavkům, které jsou na něj kladeny, i s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 34/2006-73. Zjištění skutečné hladiny alkoholu v krvi má význam jednak pro druh a výši sankce a jednak pro bodové ohodnocení řidiče. Žalovaný námitky žalobce bagatelizoval a jeho rozhodnutí je v rozporu s tím, aby vznikl řádný podklad pro bodové ohodnocení i s poznatky k metabolismu alkoholu v soudním lékařství.

Ve vyjádření žalovaný uvedl, že z výroku rozhodnutí obou správních orgánů je zcela zřejmé, že přesný obsah alkoholu v těle byl zjištěn lékařským vyšetřením spojeným s odběrem krve a jejím rozbořem, kterým bylo zjištěno, že žalovaný měl v době řízení motorového vozidla v krvi alkohol ve výši 0,34 g/kg. Tato nezpochybnitelná naměřená hodnota alkoholu v krvi zcela konkrétně určuje výši bodového hodnocení. Skutečnost, že dechovým analyzátozem byly naměřeny jiné hodnoty, je v tomto případě irelevantní, neboť lékařské vyšetření spojené s odběrem a vyšetřením krve, bylo učiněno právě z důvodu většího rozdílu naměřených hodnot získaných dechovým analyzátozem, než který povoluje metodika měření alkoholu. Tyto skutečnosti uvedl žalovaný na straně tři napadeného rozhodnutí, včetně vysvětlení, proč nedošlo k odečtu hodnoty 0,24 g/kg. K námitce žalobce, že ve výroci napadených rozhodnutí nebylo uvedeno, kterou ze skutkových podstat

přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích se žalobce dopustil, žalovaný uvedl, že ve výroku bylo konstatováno, že žalobce v době řízení byl pod vlivem alkoholu. Z argumentace obou správních orgánů je patrné, že žalobce řídil vozidlo po předchozím požití alkoholu a z výsledků lékařského vyšetření bylo zjištěno, že výsledná hladina alkoholu v době řízení byla 0,34 g/kg. Správní orgány popsaly skutek implicitně, takový popis je v souladu s § 77 zákona o přestupcích.

V replice žalobce znovu poukázal na to, že z pěti naměřených a ve výroku uvedených hodnot prokazuje požití alkoholu pouze hodnota z rozboru krve, která se uskutečnila více než hodinu po řízení vozidla a tato hodnota se vztahuje výhradně k času odběru, nikoli k okamžiku řízení vozidla. Otázka, zda se žalobce nachází v resorpční či eliminační fázi, není otázkou právní, ale otázkou forenzní medicíny.

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 23. 2. 2011.

Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám zjistil, že 20. 8. 2010 byla žalobci při orientační dechové zkoušce ve 23:42 hodin zjištěna přístrojem Dräger Alcotest 7410 hodnota alkoholu v dechu 0,38 g/kg, ve 23:49 hodin hodnota 0,30 g/kg, ve 23:56 hodin hodnota 0,37 g/kg a v 00:05 hodin následujícího dne hodnota 0,31 g/kg. Podle protokolu 21. 8. 2010 v 00:42 hodin byla žalobci odebrána krev a výsledkem lékařského vyšetření hladiny alkoholu v krvi byla hodnota 0,34 g/kg (vzorek byl doručen laboratoři i vyšetřen dne 24. 8. 2010). V rozhodnutí o přestupku byl skutek žalobce popsán takto: „dne 20. 8. 2010... řídil osobní motorové vozidlo... po předchozím požití alkoholických nápojů, což bylo prokázáno při silniční kontrole dechovou zkouškou přístrojem Dräger s pozitivním výsledkem 0,38 g/kg, 0,30 g/kg, 0,37 g/kg, a 0,31 g/kg. Po řádném poučení se podrobil lékařskému vyšetření s odběrem krve ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem, které stanovilo výslednou hladinu alkoholu v krvi ve výši 0,34 g/kg“. Žádné další dokazování, než shora uvedenými protokoly, podle správního spisu nebylo uskutečněno.

V odvolání žalobce uvedl, že rozhodnutí je nepřesvědčivé a nejednoznačné, umožňující alternativní výklad. Ustanovení § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích uvádí dvě skutkové podstaty a z odvoláním napadeného rozhodnutí není jasné, zda žalobce řídil bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po jeho požití, po kterou mohl být pod jeho vlivem. Z toho se odvozuje pak vzestupná či sestupná tendence alkoholu zjištěná při odběru krve. Dále žalobce namítal, že z výroku rozhodnutí není zřejmý přesný obsah alkoholu v těle v době řízení a správní orgán nepočítal s žádnou tolerancí, která má být 0,24 g/kg. Naměřená hodnota je významná pro odečet bodů v evidenci řidičů. Žalobce proto navrhl posoudit tyto skutečnosti znalcem.

V napadeném rozhodnutí žalovaný přitakal žalobci, že § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích rozlišuje dvě alternativní jednání. Ta mají však význam pro rozlišení nebezpečnosti přestupku a stanovení výše sankcí. Podstatné je to, zda byl či nebyl prokázán alkohol v krvi obviněného. U žalobce bylo zcela evidentně prokázáno, že měl v krvi 0,34 g/kg alkoholu v době odběru, což konstatoval i správní

orgán I. stupně. Proto se na dechové zkoušky nahlíží jako na orientační. Navíc sám obviněný přiznal, že 1,2 hodiny před jízdou ukončil požívání alkoholu, kdy vypil dvě desetistupňová piva a nato žalovaný odkázal na nulovou toleranci a příslušnou judikaturu. K námitce absence odečtu odchylky žalovaný konstatoval, že podstatné v případě žalobce bylo lékařské vyšetření s odběrem krve. Z toho žalovaný vyvodil, že bylo prokázáno, že žalobce řídil vozidlo minimálně v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Spornými souvisejícími otázkami jsou tyto: jakého jednání se žalobce dopustil podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, jakou hodnotu alkoholu v krvi či dechu vzaly za základ trestání žalobce správní orgány, zda je tato hodnota srozumitelně vyjádřena v popisu skutku v rozhodnutí o přestupku a zda dokazování této hodnoty (těchto hodnot) bylo provedeno v souladu se zákonem.

Podstatné v souzené věci je, že rozhodnutí má zásadní vliv na bodové hodnocení, je jeho podkladem a může mít pro žalobce závažné důsledky. V tomto světle soud nahlížel napadené rozhodnutí a jemu předcházející správní řízení a pojal systematický a kontextualistický výklad, a to nejen zákona o přestupcích, ale posoudil věc i v souvislosti se zákonem o silničním provozu č. 361/2000 Sb. (ustanovení o zápisu bodů do registru řidičů, zejména § 123a a násl. citovaného zákona).

Podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku i vydání napadeného rozhodnutí, *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem.*

Podle přílohy zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku i ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *řízení vozidla bezprostředně po požití alkoholu nebo v takové době po požití alkoholu, po kterou je řidič ještě pod jeho vlivem, je-li zjištěný obsah alkoholu v těle řidiče vyšší než 0,3 promile, nebo řízení vozidla bezprostředně po užití jiné návykové látky nebo v takové době po užití jiné návykové látky, po kterou je řidič ještě pod jejím vlivem, je hodnoceno ztrátou 6 bodů, a řízení vozidla bezprostředně po požití alkoholu nebo v takové době po požití alkoholu, po kterou je řidič ještě pod jeho vlivem, při zjištěném obsahu alkoholu v těle řidiče ve výši menší nebo rovné 0,3 promile, je sankcionováno ztrátou 3 bodů v registru řidičů.*

Podle § 3 správního řádu *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

Podle § 50 odst. 3 správního řádu *správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*

Podle § 52 správního řádu *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*

Rozlišení, které skutkové podstaty se dopustil obviněný při spáchání shora uvedeného přestupku, spočívá v tom, zda žalobce řídil vozidlo bezprostředně po požití alkoholického anebo v takové době, po kterou ještě byl pod jeho vlivem. Žalobce má pravdu, že v popisu skutku v rozhodnutí o přestupku není uvedeno, kterou z těchto alternativ svým jednáním naplnil. Na druhou stranu soud dává za pravdu tvrzení žalovaného v tom, že to pro určení, zda byl spáchán přestupek není podstatné, pokud byl zjištěn alkohol v krvi žalobce lékařským vyšetřením s odběrem krve. Nadto žalobce požití alkoholických nápojů a spáchání přestupku nepopíral od samého počátku děje, tj. od zjištění přestupku, v celém správním řízení ani v žalobě. Může to však být podstatné v návaznosti na stanovení hodnoty alkoholu v krvi v době řízení vozidla a následně pro bodové hodnocení, což musí vypovědět důkaz o tom pořízený.

Podle vyjádření žalovaného k žalobě žalobce řídil motorové vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem. Z výroku rozhodnutí o přestupku takový závěr však nevyplývá. Podle odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku se žalobce doznal ke svému protiprávnímu jednání tím, že uvedl: „Dne 20. 8. 2010 v časovém horizontu 22:00 – 22:20 hodin jsem vypil dvě desetistupňová piva. Jednání vědomé ve smyslu požití alkoholu a následného řízení vozidla pod vlivem jsem se vědomě nedopustil, měl jsem za to, že jsem již pod vlivem nebyl“. Podle správního orgánu I. stupně „přesto bylo provedeno dokazování, při němž lékařským vyšetřením s odběrem a rozбором krve byla stanovena výsledná hodnota alkoholu v krvi 0,38 g/kg, jak je doloženo protokolem o lékařském vyšetření“ (pozn. soudu: zřejmá chyba v psaní hodnoty 0,38 g/kg namísto 0,34 g/kg dle soudu nemá vliv na srozumitelnost uvedené věty).

Protože rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek a napadené rozhodnutí v odůvodnění obsahuje upřesnění kvalifikace skutku slovy „žalobce řídil vozidlo minimálně v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem“, sama o sobě by tato námitka žalobce důvodná nemusela být (byla by to vada v popisu skutku ve výroku rozhodnutí, avšak bez vlivu na jeho zákonnost, ovšem při zvýšené výkladové toleranci s ohledem na podstatu věci).

Na uvedené navazuje popis hodnoty alkoholu v krvi žalobce, kterou vzaly správní orgány za základ jeho potrestání. Z výroku samotného nevyplývá, kterou z hodnot považoval správní orgán I. stupně za rozhodující, jednotlivé hodnoty jsou ve výroku rozhodnutí v popisu skutku popsány všechny bez toho, že by bylo uvedeno, co je podstatné a základ trestání. Podle odůvodnění rozhodnutí o přestupku a zejména z odůvodnění napadeného rozhodnutí se jeví již jasnějším, že za základ byla vzata hodnota podle odběru krve z lékařského vyšetření a laboratorního výsledku. Ovšem v případě správního trestání v kontextu souzené věci a provedení dokazování toto v testu zákonnosti neobstojí, a to zejména proto, jak byl důkaz o hodnotě alkoholu v krvi žalobce pořízen a dále proto, že takto zjištěná hodnota má vliv na bodové hodnocení žalobce jako řidiče.

Soud se ztotožňuje s žalobcem v tom, že mu byla odebrána krev až s časovým odstupem od řízení vozidla (hodinu po ukončení řízení vozidla) a že tato

hodnota neodpovídá hladině alkoholu v krvi v době řízení vozidla. Obecně známou skutečností je, že existuje resorpční a postresorpční fáze vstřebávání alkoholu v krvi. Ze správního spisu se podává, že hladina alkoholu v krvi žalobce byla měřena až s odstupem času od zastavení žalobce hlídkou Policie ČR. Otázkou je, jaký vliv to má na hodnotu hladiny alkoholu v krvi. Tím se napadené rozhodnutí a řízení nezabývalo a žalobce takovou námitku v odvolání snesl. K tomu vyvstává i otázka, proč byla krev žalobce vyšetřena až dne 24. 8. 2010, když byla odebrána 21. 8. 2010 a zda to mohlo mít vliv na výslednou hodnotu měření. Soudu je známo z úřední činnosti, že u stanovení hladiny alkoholu v krvi se provádí výpočet, který má svá pravidla a zahrnuje proměnné, včetně resorpční a postresorpční fáze. V protokolu o vyšetření krve žalobce není uvedeno, zda jde o hodnotu v době odběru anebo o vypočtenou hodnotu k době řízení a kontroly hlídkou Policie ČR. Takové posouzení je však odbornou otázkou. Žalobce navrhoval již v odvolání přezkoumat znalcem otázku, jakou hodnotou alkoholu v krvi byl ovlivněn v době řízení motorového vozidla. Žalovaný však návrh na dokazování znaleckým posouzením neakceptoval a v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval, že zjištěné skutečnosti objasňují skutečný stav věci a spolehlivě prokazují, že žalobce řídil motorové vozidlo minimálně v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem. Otázkou, jaká hodnota byla k krvi žalobce v době řízení vozidla, se však správní orgány vůbec nezabývaly. V této části je provedené dokazování a v důsledku toho napadené rozhodnutí nezákonné. Proto je důvodná žalobní námitka, že napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V kontextu celé věci soud konstatuje, že procesní postup předcházející vydání napadeného rozhodnutí a toto rozhodnutí nejsou v testu zákonnosti udržitelné. V první řadě dokazování musí být provedeno tak, aby byl skutek zjištěn způsobem, který je zákonný, a to i s ohledem na zásadu volného hodnocení důkazů a zásadu zákazu sebeobviňování (správní orgán je povinen už jen samotné tvrzení obviněného, které nepostačuje k dostatečnému zajištění jednoznačného důkazu, prokázat, samotné doznání bez dalšího není postačující). V návaznosti na řádně provedené dokazování je povinností správního orgánu uznat obviněného vinným takovým popisem skutku ve výroku, aby z něj jasně a srozumitelně obviněný seznal, za co je trestán a z odůvodnění pak musí seznat, z jakých důvodů. Vymezení skutku je významné zejména z důvodu jeho totožnosti, nezaměnitelnosti, následné možné překážky věci rozhodnuté a v souzené věci jako podklad dalšího postupu veřejné správy, tj. zápisu bodů do registru řidičů.

Protože popis skutku v souzené věci v rozhodnutí o přestupku nebyl jasný a srozumitelný, soud toto shledal (v kontextu celé věci) jako vadu řízení, která v souzené věci s ohledem na kontext věci má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pro stručnost odkazuje soud na judikaturu, která tento právní názor potvrzuje (zejména rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, www.nssoud.cz, nebo rozsudek téhož soudu č. j. 1 As 92/2009-65, dostupný tamtéž).

Závažnějším důvodem zrušení napadeného rozhodnutí je vada řízení, spočívající v nezákonném pořízení důkazu krevní zkouškou. Odběr krve byl proveden podle správního spisu nejméně s hodinovým odstupem od provádění (resp. zahájení) kontroly a navíc byla krev vyšetřena s třídním odstupem. Další vadou řízení je i to, že rozpory mezi dechovými zkouškami a vyšetřením s odběrem krve nebyly odstraněny, a to odborníkem v příslušném oboru. V souzené věci bylo

třeba uvážit, zda vzhledem k pořízení důkazů není namístě aplikovat zásadu *in dubio pro reo*. Obdobnou jako souzenou věc projednával Nejvyšší správní soud dne 28. 3. 2012 (rozsudek č. j. 9 As 120/2011-166, www.nssoud.cz). Zdejší soud se s argumentací tam uvedenou ztotožňuje a pokud tento judikát aplikuje na souzenou věc, jsou zde totožné závěry o tom, že odběr krve je potřeba provést co nejdříve a dále, že rozpory mezi dechovými zkouškami a odběrem krve musí odstranit správní orgány za pomoci znalce.

Vzhledem ke skutkovému stavu souzené věci na okraj, vzhledem k povinnosti hodnotit všechny důkazy (a nejasnosti, jak bude po doplňování důkazů použitelný důkaz s odběrem krve) však pro úplnost, soud uvádí, že pokud podle správní praxe v době správního řízení odečítaly správní orgány určitou hodnotu (0,24 g/kg alkoholu v dechu) od naměřených hodnot dechovým analyzátozem, toto z provedeného dokazování ani napadeného rozhodnutí nevyplývá. Naopak, ze spisového materiálu i napadených rozhodnutí je zjevné, že k žádnému odečtu nedošlo. V případě, že hodnoty naměřené dechovým analyzátozem nebraly správní orgány vůbec v potaz, neměly být v popisu skutku uvedeny. Nadbytečný popis by nemusel být na závalu zákonnosti, ale pouze tehdy, pokud nezpůsobuje nejednoznačnost, zmatečnost, nejasnost a pochybnosti popisu skutku. Navíc pokud správní orgány v jiných věcech odečítají odchylku a v souzené věci nikoli, je to v rozporu se zásadou rovnosti podle § 7 správního řádu a § 2 odst. 4 správního řádu (při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nemají vznikat nedůvodné rozdíly).

Shrnuto, ve správním trestání platí zásada zákazu sebeobviňování – proto nelze pouze na výpovědi obviněného bez dalšího postavit potrestání. Jednotlivé důkazy nesmí být v rozporu a základ trestání, tj. skutek, za který je obviněný trestán, musí být prokázán tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a důkazy byly provedeny v souladu se zákonem.

Na závěr soud shrnuje, že hlavní spornou otázkou byla přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, protože neobsahovalo dostatek důvodů, nebylo srozumitelné a nemělo oporu v provedeném dokazování. Související vadou řízení byly neúplné podklady rozhodnutí. V dalším řízení provedou správní orgány především doplnění dokazování dotazem v laboratoři Fakultní nemocnice Olomouc, případně odborným či znaleckým posouzením anebo jakýmkoli jiným důkazem, obsahujícím dostatečné odůvodnění a přezkoumatelnou argumentaci. Doplnění dokazování zaměří správní orgány na to, jakou hodnotu alkoholu v krvi měl žalobce v době řízení vozidla. Pokud správní orgány dospějí v rámci správní úvahy k závěru s ohledem na všechny relevantní okolnosti věci, že nelze jednat, za který byl žalobce trestán, prokázat, případně že náklady na dokazování by nebyly úměrné řešené věci, zvolí příslušný procesní postup.

Žalobci soud náhradu nákladů nepřiznal, protože žádné nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil. Žalovaný nebyl ve sporu úspěšný a podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 18. 4. 2012

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně